

Tündérorszáiban

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány. Úgy hívták, hogy Karol. Ő és a családja nagyon szerettek vidéken élni, de egy napon el kellett költözniük egy szmogos városba.

Amikor megérkeztek új otthonukba, Karol nagyon nem örült. Minden füstös és zajos volt. Csupán egy kis tó a lakóházak mögött emlékeztette otthonára. Leült a tópartra, és köveket kezdett dobálni bánatában. Hirtelen a vízből előtűnt egy kis tündérlányka.

- Kérlek, ne dobáld a köveket a vízbe!

Karol hirtelen hátralépett, és hangosan mondta:

- Csak képzelődök! Csak álmodom! Ez nem létezik!

A tündérlány újra szólt hozzá:

- Nem képzelődsz, kislány.

Karol ekkor óvatosan kinyitotta a szemét.

- Tényleg nem álom. - Minden bátorságát összeszedve a tündérhez szólt:

- Ki vagy te?

- Herlin tündér vagyok. Az országom a víz mélyén van. De ha köveket dobálsz, azzal elpusztítod az otthonom. Teljesítem három kívánságod, ha megkíméled palotáinkat.

- Rendben, hisz nem akarlak bántani. Már kívánnék is valamit.

- Jó, mond csak mit szeretnél. - mondta Herlin.

Karolnak azonnal régi otthona jutott eszébe, de kíváncsi volt arra is, hogy hol él a tündérke.

- Tündérorszáiba szeretnék menni, ahol szép és nyugodt minden.

- Ám legyen, ha te erre vágysz.

Hirtelen egy villanás, egy reccsenés és roppanás, máris Tündérorszáiban voltak. Karol szem és szájátva csodálta a birodalmat. Úgy gondolta, itt maradna örökre. De amikor a tündérlány bemutatta az apukáját, anyukáját, nyolc testvérét, Karol úgy érezte, a szíve nyomban meghasad. Kérlelve fordult újra a tündérhez.

- Kedves tündér! Itt minden csodás, ragyogó és vidám, de a családom nélkül én nem tudok boldog lenni. Kérlek szépen, vigyél vissza, még ha a zsúfolt városban is kell élnem, majd csak kibírom valahogy.

- Ahogy kívánod. - mondta Herlin.

Újabb villanás, reccsenés és roppanás, ismét a tó partján termettek. A tündér látva Karol nagy bánatát, így szólt hozzá:

- Ne feledd, maradt még egy kívánságod, kérhetsz tőlem bármit.

Karol Herlinre nézett, és azonnal tudta, mit szeretne kérni.

– Azt szeretném, ha újra vidéken élhetnék, még ha szegénységben is, de együtt a családommal.

Könnyek gyűltek Karol szemében. A tündér látva, hogy mennyire vágyik vissza a régi otthonába, egy pillanat alatt teljesítette kérését. Ismét egy villanás, egy reccsenés és roppanás, máris Karol a régi kis teraszuk lépcsőjén ült. Majd szétcsattant az örömtől, hogy újra ott élhet, ahová szíve vágyott. De ekkor hirtelen elgondolkodott.

„Ez most megtörtént valóban, vagy csak megszundítottam a lépcsőn, és mindez csak álom volt. Mi történt?”

Úgy gondolta, ez már soha nem derül ki, de az a fontos, hogy otthon van.

Néhány nap múlva, amikor sétált, és még mindig a történeteken gondolkodott, hirtelen egy villanás, egy reccsenés, roppanás, és Herlin a szeme előtt termett. Boldogan ölelte Karol magához, most már tudta, minden valóság volt, s nem álom.

Itt a vége, fuss el véle, ha nem hiszed, járj a végére.

Készítette: Valkovszki Alexandra 4.a